

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278535312/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Og han havde troet sig Århundredets Læge, han, som mer end nogen var dets Patient.

Patient —! Hans Hånd jog til Uret. Å det var sandt, her var jo virkelig en Patient at tilse. De havde jo været hos ham inde fra Byen, om han vilde komme og se til den gamle Skolelærer, som nu lå syg på anden Måned.

Nå, så hastede det vel heller ikke! Skønt, han kendte nok Øns Folk, de døde gerne mellem Hænderne på ham, når han endelig blev kaldet.

Hvad skulde egentlig Staten her i dyre Domme lønne en Læge for? Jordemoder havde de jo og Graver. Og andet ønskede de jo ikke.

Han stak Stetoskopet i Lommen og knappede til. Jonfru Camrath, som havde været her, mente, det var noget med Lungen, men huskede han Skolelærer Bek ret, var det nok snarere den rene Alderdom, som sædvanlig her på Øen.

Å nej, de havde nok kunnet nøjes med mindre end dette Århundredes Læge!

Han smilede bittert.

Her levede jo alt de svundne Århundreder, han vilde ført Menneskeheden derude tilbage til Tiden, da Jordemoder og Graver var nok.

Han gik hurtigt ind gennem Værelset, betænkte sig et Øjeblik og bankede så på ind til Dagligstuen.

„Jal“ lød Ellens klare Stemme.

Han lukkede op.

„Jeg skal ned i Byen og se til en Syg, gamle Lærer Bek, jeg kommer igen til Aften,“ sagde han med Hånden på Dørgrebet.

Hans Hustru nikkede til ham henne fra Vinduet, hvor hun sad med sit Sytøj. Hendes store, blonde Hår bruste om det fyldige, hvide Ansigt med de mørkeblå Øjne. Hun bed en Sytråd over med de stærke Tænder.

„Hils ham, Erik, og spørg om han ikke trænger til noget, et Par Flasker Vin for Exempel,“ hun glattede Bakkeservietten ud over Knæet.

„Kender du ham da?“ spurgte Erik Lange.

„Skulde jeg ikke kende ham, Erik? Synes du, her er

så mange Mennesker på Øen, at vi ikke nok kan kende dem alle, endsige Clemens Bek?"

Han trak kort på Skulderen.

"Ja, ja, det er nu din Fejl, det har jeg altid sagt dig," nikkede hun og bøjede sig over Sytøjet, "at du aldrig bryder dig om at lære dem at kende, aldrig går ind til dem og —"

"Synes du egentlig, de er så venlige, at man får Lyst til det?"

Hun rystede på Hovedet. "De er vel, som man tager dem! Venlige er de ikke, husk på, hvor usomt de lever og især har levet, i forrige Tider. Men du —"

"Jeg er ikke sat til Sjælesørger for dem," svarede han kort, "han, som var det, har salveret sig."

"Ja, så skammeligt, så utroligt!" Ellen bankede med Foden på Forhøjningen, "tænke sig, at det næsten er umuligt at få en Præst herover! at det skal være Guds Tjenere!"

Erik Lange smitte og trak atter på Skulderen, så nikkede han og gik.

"Husk så at spørge ham om Vinen!" råbte hans Hustru efter ham.

Han tog i Forbigående mekanisk Morfinsprøjten til sig fra Apotekerskabet i Hjørnet og gik ud i Forstuen.

Na havde han siddet her to År og kunde blive siddende her, til han blev firsindstyve og grå og blind som den forrige Distriktslæge, gamle Doktor Hagedorn, der en Gang i forrige Århundredes Midte sendtes herover, da hans Drikfældighed havde gjort ham uanvendelig på Fasilandet.

Ja, nu blev han, nu de havde stjålet hans Tanke, hans Liv!

Han standsede i den smalle Gang og trykkede et Øjeblik overvældet Panden mod den tunge Pelskåbe.

Og han havde troet sig kåret til at styre en Lægeanstalt for Tidens evige Uro, han, som selv ikke havde kunnet give sig Ro — som strax, strax måtte giftes, måtte — —

Og nu?

Ellen derinde — det var jo hendes Pels, han stod og gemte sit Ansigt i, den Pels hun havde haft på